

Güngör Tekçe

TRİK TRAK

ÇAĞDAŞ TÜRK EDEBİYATI
Öykü

Resimleyen: Burcu Yılmaz

3- basım

CAN
ÇOCUK

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

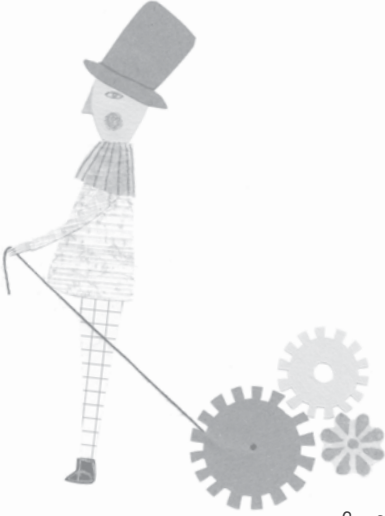
Güngör Tekçe

TRİK TRAK

Resimleyen: Burcu Yılmaz

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Ebru Akkaş Kuseyri
Son Okuma: Egem Atik
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2014

3. Basım: 1000 adet, Aralık 2020

ISBN 978-975-07-2329-2

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2014

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: İnkılap Kitapevi Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Matbaa Sertifika No: 44066

Çobançeşme Mah. Altay Sk. No: 8

Yenibosna – Bahçelievler / İstanbul

Bu kitabın sahibi:

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitabı:**

BÜYÜKLERE KUŞLU MEKTUPLAR

Güngör Tekçe

Güngör Tekçe 1937'de, İstanbul'da doğdu. Galatasaray Lisesi'ni ve İ.Ü. Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümü'nü bitirdi. 1965'te metin yazarı olarak TRT İstanbul Radyosu'nda çalışmaya başladı. 1973'te Tiyatro Yayınları Müdürü olarak İzmir Radyosu'na atandı. Şiir, anı ve antoloji kitapları yayımladı. Radyo oyunları kaleme aldı. İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin açtığı "Kadın" konulu şiir yarışmasında "Kadınistan" adlı şiirle mansiyon; 2001 yılında "Seğiren" adlı dosyasıyla, yayımlanmamış eserler dalında, Cemal Süreya Ödülü'nü aldı. Çevirmen Güray Tekçe ile evlidir, bir kızı vardır.

TRİK TRAK

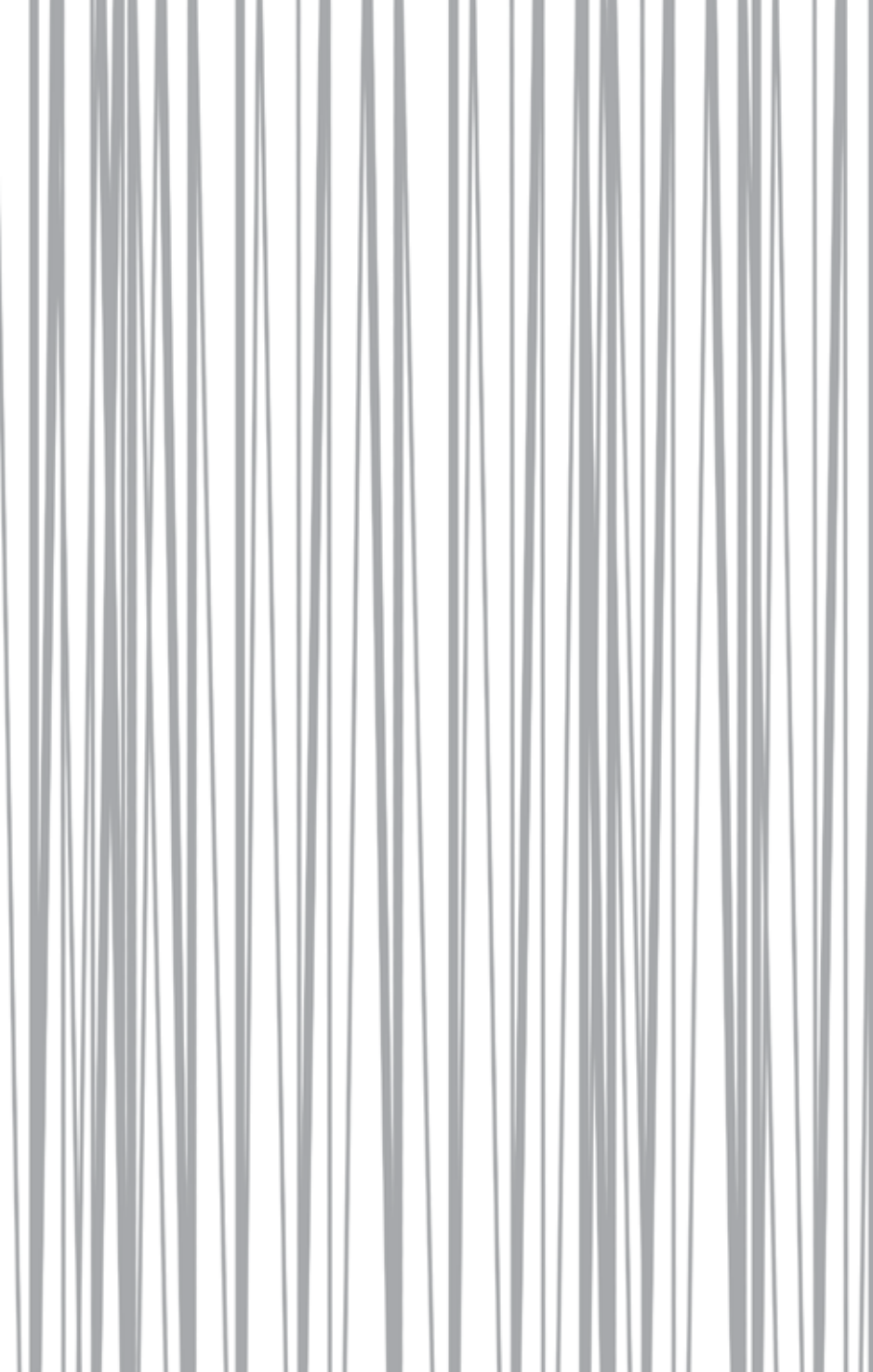
İçindekiler

Trik Trak, 9

Çöp Adam, 29

Kızım Pelin Gerçeker'e

TRİK TRAK

Ben bir cep saatiyim. Babamın yelek cebine yerleştirdiği saat. Babam mı? Benim de bir babam olamaz mı? Üstelik de gözünü benden ayırmayan bir baba. Bazen neşeli, bazen hüznü, bazen kızarak bakar. Ben hemen anlarım; ya zaman sıkıştırmıştır ya zaman geçmiştir ya da tam zamanıdır...

Zamanın kendisi sanır beni, oysa bir tür sayacım ben, bir gösterge, varsın öyle bilsin. Ne menem şeyse řu zaman, bazen durdurmak ister, bazen koşturmak ama ben kendi bildiğimce yürür giderim. Yine de bir yakalarsam zamanı, yakasına yapışıp soracağım:

“Ne alıp veremediğin var benim babamla, onu şaşırtan, telařlandırان, öfkelen diren sen olduğuna göre? Söylesene amca!”

Duydu galiba.

“Ben kimsenin amcası falan değilim, herkese eşit yakınım, herkese eşit uzak.”

Bu son söylediğini pek anlamadım ama konuştu işte:

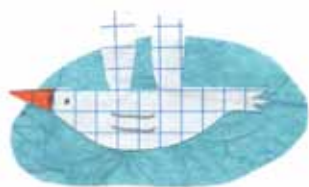
“Sen işine, ben işime!”

Benim işim ne? İtilip kakılmaya gelmez bedenimi incitmekten korkarak tutan kim? Köşe başlarında, meydanlarda onca saat dururken, “Ben yalnız sana güvenirim,” diyen kim? Kapağımı örtüp rüzgârdan, yağmurdan koruyan kim? Uyumadan önce başucuna okşayarak yerleştiren kim? Babam. O zaman benim işim de tıklar tıklar çalışmak, tamam mı amca?

Her zamanki yerime yerleşmişim, çıkıyoruz babamla. Güzel bir ilkbahar sabahı. Mahalleliyle selamlaşıyoruz. Nedense pek neşeli bugün, ısıklık çalmasından, yoldaki küçük taşlara vole vurmasından anlıyorum bunu. Koskoca adam, “Ayıplamazlar mı?” diyorum, sonra anlıyorum ki benden başka ayıplayan yok. Neyse, benden mi öğrenecek uslu, akıllı olmayı? Hem benim gibi kurulu saat olacak da ne olacak? Hayat boyu koş, koş, koş! Neşe yok, keyif yok, dalga geçmek yok!

Yürüyoruz, bir köşeyi dönerken birden duruyor, çöküyor, kaykılıyor. Koşuyorlar, eğiliyorlar, biri, “Durmuş,” diyor, ne durmuş? Akrebimle yelkovanım birbirini kovalıyor, camım kırılmış ya, durduğumu sanıyorlar.

O günün gecesinde biri beni alıp konsolun üzerine bırakıyor. Neden başucuna değil de konsolun üstüne? Ben mi kırdım camımı, hiç yakıştıramadım bunu babama.

Ertesi gün kimse uğramıyor yanıma ve sonraki günlerde de. Aylar... Yıllar... Zamanı gösteriyorum ama hesabını tutamam ki. Unutuluyorum yavaşça...

Bir gün kapı gürültüyle açılıyor, iki adam yanlarından tutmuş, sarınmış, kocaman bir şey, yanımdan geçip duvara yürüyorlar, çekiyorlar örtüsünü, tepeme yerleştiriyorlar: Bir duvar saati.

Bir an bakışıyoruz, sonra o anı yitirmiş gibi hızla kendi dünyasına dönüyor. Dünyası dersiniz kupkuru bir ding-dong. Saat başlarında da gong çalıyor sanki bir çalım, bir yukardan bakma. Sonra bir gün kaçamak olarak süzmeye başlıyor beni, şişinmesi söndü biraz, yüz versem konuşacak nerdeyse. Neden? Ev halkı kafasını kaldırıp bakmıyor ona, saat beş, diyorlar, altı, diyorlar, o kadar. Tıpkı beni görmezden geldikleri gibi. Bütün mahalleyi çınlatacak denli yüksek tutmasa sesini. Olacağı bu. İlgisizliği bana mı anlatacak, yalnızlığı?

Derken bir sabah bir adam yaklaşıyor yanıma, avucuna alıp incelemeye başlıyor beni, "Güzel saatmişsin," diyor. "Ha şunu bileydin," mi desem? "Ama camın kırılmış," diyor. "O kadar olacak," diyorum içimden. "Gidip camını taktıralım," diyor.

Düşüyoruz yollara. Bir park, üç de sokaktan geçip bir dükkânın kapısında duruyoruz. Duruyoruz ama içeriye girmekte kararsızız, ben bilmediğim bir yere gelmekten, yanımdaki aklına gelenden, “İyidir ama aksidir!”

Sonunda sızmak mı dersiniz, süzölmek mi? Karşı karşıyayız. Küçük çarklar, miller, pistonlar arasında bir adam. Yüzü ekşi yoğurt satan bir adam. Bakmıyor bile bize. Neden sonra dik bir sesle:

“Ne vardı?”

Yanımdaki çekinerek:

“Şu saate bir baksanız!”

Uflaya puflaya yanaşiyor, beni alıyor, bir süre inceledikten sonra mırıldanıyor.

“Eskiymiş bu!”

Bu yaşlılar kendileri gibi bir “eski”yi bulunca çok sevinirler. Ama bakalım arkası ne gelecek?

“Güngörmüş bir saat!”

İşte şimdi oldu. O kasılmış yüz gitti, nur indi bir yerlerden. “Çalışıyormuş da,” dedi, çalışırım tabii, camım kırılmışsa dünyaya mı küseceğim?

Yanımdaki uzun –ben çok küçüğüm ya– ufaktan dolanmaya başlıyor, zaten avuç içi kadar yer, ille tüm saatlere bakacak, yüksek sesle:

“Ben de bu işlerden anlarım!”

Hoş görünecek ya. “Bu mekanik saat!

Bu elektronik saat! Sarkaçlı saat!”

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Güngör Tekçe

TRİK TRAK

Yaramaz öyküler

Bu kitapta Güngör Tekçe'nin iki öyküsü yer alıyor. İlk öyküde bir cep saati, ikincisindeyse defterin bir köşesine çizilmiş çöp adam başından geçen eğlenceli olayları anlatıyor bizlere.

Tüm hammaddeler laboratuvarında testten geçirilmiş ve sağlığa zararlı herhangi bir maddeye rastlanmamıştır.

DBE Davranış Bilimleri Enstitüsü*

psikolojik hizmetler, eğitim, araştırma, kurumsal danışmanlık

Bu kitap DBE-Davranış Bilimleri Enstitüsü'nün Çocuk ve Genç Psikolojik Danışmanlık Merkezi uzmanlarından Klinik Psikolog Cemre Soysal tarafından çocuk ve ruh sağlığı gelişimi açısından uygun bulunmuştur.

ISBN 978-975-07-2329-2

9 789750 723292